

[Prima Pagină](#) > ... > [Bani/Creanțe Pecuniare](#) > [Punerea Sub Sechestru a Bunurilor Pe Durata Unei Anchete În Țările UE](#) > [England and Wales](#)

Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE

Anglia și Țara Galilor

Conținut furnizat de



European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

În Anglia și Țara Galilor, atât în temeiul părții 25.1 alineatul (1) din CPR, cât și în temeiul competenței lor inerente, instanțele sunt competente să dispună măsuri preventive și/sau provizorii, al căror scop este de a proteja interesele unei părți referitoare la un bun sau o cauză a acțiunii. Aceste măsuri reparatorii sunt disponibile în orice fază a litigiului sau chiar înainte de începerea acestuia. Ele sunt măsuri reparatorii echitabile, dat fiind faptul că instanța are putere de apreciere în pronunțarea ordinului corespunzător. Principiile de acordare a acestora au fost stabilite în cauza fundamentală *American Cyanamid Co/Ethicon*[1] Potrivit părții 25.1 alineatul (1), instanța poate pronunța următoarele:

măsuri provizorii;

declarații provizorii;

ordine privind proprietatea astfel încât să se permită vânzarea, conservarea, inspecția, transferul custodiei sau plata în contul proprietății;

ordine care să permită intrarea pe teren sau în clădiri;

ordine de renunțare la bunuri;

ordine de înghețare sau ordine prin care se impune unei părți să furnizeze informații privind amplasamentul unei proprietăți sau al unor bunuri care fac obiectul ordinului de înghețare;

ordine de percheziție;

ordine de dezvăluire de documente sau de inspecție a bunurilor înaintea începerii acțiunii – acestea pot fi formulate fie împotriva părții adverse, fie împotriva unei părți care nu are încă legătură cu acțiunea;

ordine de plată intermediară în contul daunelor-interese pe care instanța nu le-a acordat încă;

ordine privind plata în instanță în așteptarea soluționării procedurii;

ordine de justificare a sumelor de bani;

ordine în legătură cu procedurile în materie de proprietate intelectuală.

În temeiul competenței inerente a instanțelor, jurisprudența a dat naștere, la rândul ei, unor măsuri provizorii, printre care se numără, nu în ultimul rând, ordinele *Norwich Pharmacal* și injoncțiuni de interdicere a pornirii sau continuării unei acțiuni sub o altă jurisdicție („anti-suit injunctions”). Ordinele *Norwich Pharmacal* au scopul de a obliga un terț să divulge datele de contact ale autorului unei fapte ilicite astfel încât reclamantul să poată iniția o

acțiune nominală împotriva acestuia – adesea, aceste ordine sunt utilizate în cauze referitoare la infracțiuni comise de întreprinderi. „Anti-suit injunctions” au scopul de a împiedica o parte să înainteze o acțiune într-o țară străină dacă acest lucru ar fi vexatoriu sau opresiv sau s-ar face cu încălcarea garanțiilor procedurale. În plus, instanța poate pronunța o declarație privind interpretarea legii sau a unei clauze contractuale care face obiectul litigiului.

O ordonanță președințială este un ordin judecătoresc prin care se impune unei părți să facă sau să nu facă un anumit lucru. O ordonanță președințială provizorie este un astfel de ordin pronunțat înainte de judecarea acțiunii. Un reclamant poate solicita protejarea poziției sale în cursul procedurii judiciare sau chiar înaintea începerii procedurii, solicitând o ordonanță președințială provizorie pentru a împiedica pârâtul să acționeze într-un mod care va aduce prejudicii reclamantului.

Există, de asemenea, două tipuri specifice de ordonanță președințială pe care un reclamant le poate solicita în cazul în care există riscul ca pârâtul să ia măsuri de distrugere a probelor sau de subminare a oricărei hotărâri obținute de către reclamant. Primul este ordinul de percheziție; al doilea este o ordonanță președințială de înghețare, care interzice pârâtului să dispună de active sau să le mute în afara jurisdicției.

În cazul în care reclamantul solicită plata unei sume de bani (de exemplu, o datorie sau daune-interese), instanța poate impune pârâtului să facă o plată intermediară în contul oricărei sume pe care pârâtul poate fi obligat să o plătească, pentru a evita impreviziunea pentru reclamant ca urmare a oricărei întârzieri în obținerea hotărârii.

Chiar dacă acțiunea este respinsă și reclamantul este obligat să plătească cheltuieli de judecată, pârâtul se poate confrunta cu riscul imposibilității de a executa ordinul de plată a cheltuielilor de judecată. Pentru a proteja pârâtul, în anumite circumstanțe, instanța poate impune reclamantului să furnizeze o cauțiune pentru costuri, de obicei prin plata unei sume de bani către instanță.

Înalta Curte (*High Court*) are competența de a acorda măsuri provizorii în susținerea unei acțiuni dintr-o altă jurisdicție, dacă este oportun să procedeze astfel. Aceasta poate lua, de asemenea, o „măsură de înghețare care să se aplice la nivel mondial” activelor aflate în alte jurisdicții.

[1] [1975] 1.504

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Ordonanțe președințiale (inclusiv ordine de percheziție și ordonanțe președințiale de înghețare)

În temeiul părții 25, orice cerere de măsuri provizorii trebuie să fie adresată instanței care audiază cauza sau care va audia cauza după inițierea acesteia. Unele tipuri de ordonanțe președințiale, în special cele care au un element internațional, trebuie pronunțate numai la Înalta Curte (*High Court*), în timp ce altele pot fi pronunțate la Tribunalul districtual (*County Court*). La Înalta Curte (*High Court*), acestea pot fi pronunțate în procedură ordinară sau prin diferitele secții ale instanței pentru cereri de măsuri provizorii sau prin intermediul serviciilor lor care funcționează în afara programului de lucru – acest lucru se întâmplă adesea în cazul ordonanțelor președințiale prin care se împiedică publicarea unui articol în presă sau pentru a opri deportările de către *Home Office*.

Cerințele generale ale cererii sunt următoarele: aceasta trebuie să fie depusă prin Notificarea de cerere (N244), iar notificarea trebuie să fie însoțită de formularul de cerere, o declarație a unui martor în sprijinul cererii, declarații sub jurământ ca probe și un proiect de ordin. Proiectul de ordin trebuie să includă un angajament încrucișat [2] privind daunele, un angajament de a notifica sau comunica cererea pârâților, probele și orice ordin pronunțat. Aceste elemente sunt esențiale dacă cererea este de tip *ex parte*. În cazul ordonanțelor președințiale de urgență, trebuie să existe un angajament de plată a taxelor relevante cât de repede cu putință; în plus, poate fi necesar un angajament de inițiere a procedurii formale cât de repede posibil.

După depunere, cauza va fi audiată de către un judecător care va pronunța ordinul necesar și se va asigura că ordinul este sigilat și returnat solicitantului. Solicitantul are sarcina de a asigura notificarea sau comunicarea către cealaltă parte.

Ordinele de percheziție sunt foarte invazive și, prin urmare, implică cerințe speciale. În mod normal, acestea

trebuie să fie notificate sau comunicate de către un „avocat de supraveghere” (*supervising solicitor*) care este familiarizat cu ordinele de percheziție și care este independent de avocații solicitantului. Avocatul de supraveghere trebuie să explice ordinul de percheziție pârâtului și să îl informeze pe acesta cu privire la dreptul său de a solicita consultanță juridică. Avocatul de supraveghere va efectua sau va supraveghea percheziția și va raporta avocaților solicitantului cu privire la aceasta. Ordinele de percheziție intră în vigoare la momentul notificării sau comunicării și sunt valabile până la expirarea unui termen rezonabil pentru obținerea consultanței juridice.

Ordinele de înghețare sunt ordine care opresc o parte să înstrăineze activele situate în jurisdicția respectivă sau care restricționează tranzacționarea activelor situate în orice parte a lumii. În mod singular, acestea produc efecte de la momentul pronunțării, făcând ca notificarea sau comunicarea ordinului aibă o importanță capitală.

În ambele cazuri, nerespectarea ordinului constituie infracțiunea de sfidare a acțiunii în justiție.

Plățile intermediare și cauțiunea pentru cheltuieli de judecată

Plățile intermediare și cauțiunea pentru cheltuieli de judecată pot fi asigurate prin acordul dintre părți, însă, în absența unui acord, este necesar ca acestea să fie solicitate instanței. Cererea este formulată prin depunerea unei notificări de cerere susținută de probe scrise. Cererea trebuie să fie notificată sau comunicată pârâtului, care poate depune obiecții. În cazul în care instanța pronunță ordinul, aceasta va stabili forma și valoarea cauțiunii sau a plății care trebuie efectuată.

Cheltuielile de judecată pentru obținerea ordinelor

Nu există o valoare fixă a cheltuielilor de judecată pentru obținerea oricăror dintre ordinele descrise mai sus. Există, însă, taxe specifice ale instanței pentru introducerea unei cereri de pronunțare a unui ordin care depind de faptul dacă cererea este formulată cu sau fără notificarea pârâtului. Detalii complete referitoare la aceste taxe pot fi găsite pe site-ul web al [Ministerului Justiției](#).

Solicitantul trebuie să plătească onorariile avocaților săi (iar, în cazul unui ordin de percheziție, onorariile avocatului de supraveghere), deși, în cele din urmă, este posibil să se impună pârâtului să plătească aceste costuri.

[2] Angajamentele sunt promisiuni față de instanță. Pedepsa pentru neexecutarea unui angajament poate fi severă.

2.2 Principalele condiții

Astfel cum s-a menționat mai sus, toate măsurile corective descrise în această secțiune sunt discreționare, iar instanța nu le va acorda în cazul în care consideră că acestea ar fi necorespunzătoare sau disproportionale în circumstanțele respective. Instanțele tind să manifeste o mai mare precauție în privința ordinelor de percheziție și a ordonanțelor președințiale de înghețare deoarece acestea sunt măsuri deosebit de severe.

Măsuri provizorii

Pentru a decide dacă să acorde o măsură provizorie[3], instanța va analiza în primul rând dacă acțiunea se referă la „o chestiune serioasă care să fie soluționată” (care nu este „neserioasă sau vexatorie”). Dacă nu îndeplinește această cerință, ordonanța președințială va fi respinsă.

În cazul în care există o chestiune serioasă care să fie soluționată, atunci instanța va analiza „balanța dintre avantaje și prejudicii”. Această analiză implică răspunsul la întrebarea dacă ar fi mai rău să se solicite reclamantului să acționeze fără ordonanța președințială până la proces sau dacă ar fi mai rău ca pârâtul să suporte efectele ordonanței președințiale. Pentru a decide asupra acestei chestiuni, instanța va examina următoarele aspecte în ordinea de mai jos:

- O hotărâre prin care se acordă daune-interese ar fi o măsură reparatorie adecvată pentru reclamant în cazul în care acesta ar avea câștig de cauză în proces? Dacă daunele-interese ar fi adecvate, ordonanța președințială va fi respinsă. Dacă nu ar fi adecvate (de exemplu, deoarece prejudiciul reclamantului ar fi ireparabil sau nu ar fi de natură pecuniară), trebuie examinate celelalte întrebări.
- Angajamentul încrucișat al reclamantului privind daunele-interese ar oferi pârâtului o protecție adecvată

În cazul în care pârâtul are câștig de cauză în proces? Dacă daunele-interese ar proteja pârâtul în mod adecvat, acest lucru se aplică în mod normal în favoarea ordonanței președințiale.

- În cazul în care ceilalți factori par să fie bine echilibrați, instanța va menține statu-quo-ul. Alți factori sociali sau economici pot fi luați în considerare, cum ar fi impactul acordării sau respingerii ordonanței președințiale asupra ocupării forței de muncă sau asupra disponibilității medicamentelor.
- Ca ultimă opțiune, instanța poate examina fondul relativ al cauzelor părților, însă numai dacă este posibil să își formeze o opinie clară potrivit căreia cauza unei părți este cu mult mai puternică decât cauza celeilalte.

Ordine de percheziție

Un ordin de percheziție poate fi pronunțat pentru a asigura conservarea probelor sau a bunurilor relevante pentru procedura judiciară. Condițiile pentru obținerea unui ordin de percheziție sunt mai stricte decât pentru alte tipuri de ordonanțe președințiale, iar instanța nu va pronunța un ordin decât în cazul în care solicitantul arată că sunt îndeplinite toate condițiile de mai jos:

- există o prezumție extrem de puternică împotriva pârâtului;
- activitățile pârâtului care au dat naștere procedurii cauzează un prejudiciu grav efectiv sau potențial reclamantului;
- există probe clare potrivit cărora pârâtul are documente sau materiale incriminatorii;
- există o „posibilitate reală” sau o „probabilitate” ca documentele sau materialele relevante să dispară dacă ordinul nu este pronunțat.

Ordonanțe președințiale de înghețare

Instanța are competența de a pronunța o ordonanță președințială de înghețare în cazul în care este „just și oportun” să facă acest lucru. O ordonanță președințială de înghețare nu este pronunțată decât în cazul în care reclamantul poate arăta că sunt îndeplinite toate condițiile de mai jos:

- reclamantul are o cauză semnificativă de acțiune asupra căreia instanțele din Anglia și Țara Galilor au competență;
- reclamantul are o „cauză demonstrabilă temeinică” împotriva pârâtului;
- există motive pentru a considera că pârâtul deține active în jurisdicția în cauză;
- există un „risc real” ca pârâtul să dispună de active într-un mod care să împiedice executarea oricărei hotărâri (de exemplu, prin înstrăinarea activelor sau prin scoaterea acestora din jurisdicția în cauză).

Instanța va exercita o precauție specială înaintea acordării ordonanțelor președințiale de înghețare în sprijinul procedurilor din străinătate, în special în cazul în care ordonanța de înghețare s-ar suprapune sau ar contrazice orice ordin de înghețare pronunțat de instanța străină în fața căreia se desfășoară litigiul principal sau dacă instanța străină a respins înghețarea activelor.

Instanța nu va acorda o ordonanță președințială de înghețare la nivel mondial dacă pârâtul are active suficiente în jurisdicția în cauză și trebuie să analizeze dacă o ordonanță președințială la nivel mondial ar putea fi executată în țările în care pârâtul deține active.

Ordinele *Norwich Pharmacal*

Jurisprudența a creat aceste ordine care impun unui pârât să dezvăluie anumite documente sau informații reclamantului. Deși este similară dezvăluirii premergătoare acțiunii și dezvăluirii de către un terț care nu este parte la acțiune, sfera de aplicare a dezvăluirii este mai largă, deoarece acoperă „informații”, nu numai documente. Aceste ordine sunt disponibile în orice moment pe durata litigiului și pot fi solicitate chiar și după pronunțarea hotărârii. În plus față de principiile echitabile generale, criteriile suplimentare se referă la faptul că fapta ilicită trebuie să fi avut loc și că trebuie să existe un autor al faptei ilicite care, în cazul în care este cunoscut, va fi chemat în judecată de către partea care solicită ordinul. Ordinul este necesar pentru a ajuta la înfăptuirea justiției și nu există nicio altă modalitate pentru a face acest lucru. Pârâtul fie este autorul faptei ilicite, fie este asociat sau afiliat și are informații cu privire la acesta. Cererile de pronunțare a acestor ordine sunt depuse la Înalta Curte (*High Court*) și au aplicare internațională; materialele dezvăluite pot fi utilizate în litigiile din străinătate fără permisiunea instanței, ceea ce reprezintă o abatere de la principiile generale ale litigiilor.

„Anti-Suit Injunctions”

Acestea sunt ordonanțe președințiale care interzic pârâtului să inițieze un proces într-o instanță străină. Există și alte criterii în afara principiilor generale ale măsurilor echitabile. În primul rând, interzicerea litigiului trebuie să fie în interesul justiției; în general, deoarece acesta are un caracter vexatoriu sau ar încălca o clauză contractuală, cum ar fi încălcarea clauzei prin care se stabilește competența judiciară exclusivă a instanțelor din Anglia și Țara Galilor. În plus, litigiul trebuie să aibă loc într-o instanță care se află în afara sferei de aplicare a regulamentului Bruxelles 1. În cazul în care instanța ar putea opri litigiul în instanțele respective, ar fi subminat principiul încrederii reciproce dintre sistemele judiciare. Excepțiile de la această regulă sunt situațiile în care chestiunea se referă la un arbitraj privat – în acest caz nu există astfel de temeri.

Plățile intermediare

Instanța poate impune pârâtului să facă o plată intermediară numai dacă pârâtul a admis răspunderea de a plăti sume de bani reclamantului, dacă a fost deja pronunțată hotărârea în favoarea reclamantului iar suma de bani urmează să fie evaluată ulterior, sau dacă instanța este convinsă că, în cadrul procesului, reclamantul va recupera „o sumă semnificativă de bani” (sau, în cazul unei acțiuni referitoare la posesia asupra terenului, o plată cu privire la ocuparea terenului de către pârât). În cauzele de vătămare personală, o plată poate fi dispusă numai dacă răspunderea pârâtului este susținută de un asigurător sau dacă pârâtul este un organism public.

Cauțiunea pentru cheltuieli de judecată

Majoritatea cazurilor obișnuite în care instanța poate impune reclamantului să furnizeze o cauțiune sunt cele în care:

- reclamantul are reședința în afara Uniunii Europene și a Spațiului European al Liberului Schimb (Islanda, Liechtenstein, Norvegia și Elveția) și ar fi dificilă executarea unui ordin privind cheltuielile de judecată în țara de reședință a reclamantului;
- reclamantul este o societate sau un alt organism înregistrat și există motive să se considere că nu va putea plăti cheltuielile de judecată ale pârâtului în cazul în care i se impune acest lucru. (Pentru a decide dacă să dispună constituirea unei cauțiuni, instanța va lua în considerare dacă lipsa de bani sau de fonduri a reclamantului a fost cauzată de conduita pârâtului.);
- reclamantul și-a schimbat adresa pentru a evita consecințele litigiului sau nu a scris adresa corectă în formularul de cerere;
- reclamantul a luat măsuri în legătură cu activele sale care ar face dificilă executarea unui ordin privind cheltuielile de judecată împotriva acestuia.

Instanța va pronunța acest ordin numai dacă este convinsă că este just să facă acest lucru luând în considerare toate circumstanțele. Aceasta va examina dacă este utilizată cererea de cauțiune pentru a ascunde o acțiune veritabilă și dacă acțiunea are șanse rezonabil de bune de reușită.

Instanța are, de asemenea, competența de a dispune furnizarea cauțiunii de către:

- un terț care nu este parte la acțiune și care finanțează acțiunea în schimbul unei cote din rezultatul procedurii sau care a cesionat reclamantului dreptul de a iniția acțiunea pentru a evita riscul de a se confrunța cu un ordin privind cheltuielile de judecată;
- orice parte la procedură care nu a respectat normele instanței, fără un motiv temeinic.

[3] Acestea reprezintă o distilare și o rafinare a principiilor din cauza *American Cyanamid*.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Măsuri provizorii

O ordonanță președințială poate impune unei părți să facă sau să nu facă anumite lucruri în legătură cu orice tip de active.

Ordine de percheziție

Un ordin de percheziție impune pârâtului să permită intrarea în incinta proprie, însă nu permite solicitantului să forțeze intrarea. Ordinul trebuie să indice incinta în care se poate face percheziția și lista articolelor pe care persoanele care efectuează percheziția le pot inspecta, copia și lua. Ordinul poate acoperi numai probele care pot fi relevante în cadrul procedurii, sau proprietățile care pot face obiectul litigiului sau în legătură cu care poate apărea o întrebare în cursul litigiului.

Formularul standard al ordinului impune pârâtului să predea toate articolele enumerate în ordin. În cazul în care probe relevante pot fi ținute pe computere, accesul trebuie să fie acordat la toate computerele din incintă, astfel încât să se poată efectua percheziția acestora și trebuie să fie furnizate copii ale tuturor articolelor relevante găsite.

Ordonanțe președințiale de înghețare

Instanța poate pronunța o ordonanță președințială de înghețare în legătură cu proprietatea pârâtului, prin care acestuia i se interzice reducerea activelor sale din jurisdicția în cauză sub o valoare specificată, sau poate pronunța un ordin de înghețare a unor active specifice. Pârâtului i se va permite în continuare să cheltuiască sumele prevăzute pentru cele necesare traiului și pentru serviciile de consultanță și reprezentare juridică, iar ordinul poate permite pârâtului să dispună de active în cadrul desfășurării normale a activităților sale.

Formularul standard al ordonanței președințiale de înghețare este un ordin care prevede „suma maximă” care se aplică tuturor activelor pârâtului până la o valoare indicată. Acesta acoperă orice activ de care pârâtul are autoritatea de a dispune ca activ propriu, inclusiv activele deținute sau controlate de o parte terță în conformitate cu instrucțiunile pârâtului.

Un ordin general sau privind „suma maximă” va acoperi orice active, inclusiv bunurile mobile și imobile, vehicule, bani și titluri de valoare. Ordinul se va extinde, de asemenea, asupra oricăror active care sunt dobândite după pronunțarea acestuia. Acesta poate indica proprietăți specifice, active comerciale și conturi bancare care sunt înghețate. Un cont bancar comun nu va fi înghețat decât în cazul în care este acoperit în mod specific de ordinul respectiv.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Pârâtul este avertizat că nerespectarea unei măsuri provizorii reprezintă sfidare a curții, pentru care pârâtul ar putea fi privat de libertate, supus la plata unei amenzi sau activele sale ar putea fi puse sub sechestru.

Nu reprezintă neapărat o sfidare a curții situația în care o parte terță permite pârâtului să dispună de active cu încălcarea unei ordonanțe președințiale de înghețare. Cu toate acestea, dacă o parte terță care a fost înștiințată de ordonanța președințială ajută în cunoștință de cauză pârâtul să cedeze activele care fac obiectul înghețării, partea respectivă comite un act de sfidare a curții. Prin urmare, solicitantul trebuie să furnizeze copii ale ordonanței președințiale de înghețare părților terțe, cum ar fi băncile, contabilii și avocații pârâtului. (Formularul standard al ordinului presupune că acest lucru va fi făcut și avertizează părțile terțe cu privire la posibilele sancțiuni. De asemenea, include angajamente luate de solicitant de a plăti costurile rezonabile suportate de părțile terțe în respectarea ordinului și de a le despăgubi împotriva răspunderilor suportate făcând acest lucru.) Chiar dacă ordinul le-a fost notificat sau comunicat, băncile și alte părți terțe pot exercita în continuare drepturile de garantare și de compensare care au fost constituite înainte de pronunțarea ordonanței președințiale de înghețare.

O ordonanță președințială de înghețare nu conferă reclamantului niciun fel de drepturi de proprietate în legătură cu activele înghețate. Dreptul de a iniția acțiune pentru sfidare este singura măsură corectivă aflată în general la dispoziția reclamantului. Un contract încheiat cu încălcarea unui ordin este ilegal și, prin urmare, poate fi inopozabil părților care au cunoștință că acesta încalcă ordinul. În plus, în unele situații, instanța poate acorda o ordonanță președințială separată prin care pârâtul este împiedicat să îndeplinească un contract cu o parte terță. Cu toate acestea, dreptul de proprietate poate fi transferat în temeiul unui contract ilegal, și, dacă se execută un astfel de contract, în mod normal, nu este posibil să se mai recupereze activele transferate.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Când un ordin de măsuri provizorii este pronunțat în prezența părților, acesta poate prevedea că este în vigoare până la proces, până la pronunțarea hotărârii sau a unui ordin suplimentar al instanței sau până la o dată

specificată. (Dacă o ordonanță președințială este în vigoare „până la pronunțarea unui ordin suplimentar”, aceasta nu va expira la pronunțarea hotărârii de către instanță, ci numai după pronunțarea unui ordin care anulează ordonanța președințială în mod expres sau implicit.)

O măsură provizorie pronunțată fără înștiințarea pârâtului se va aplica în mod normal pe o perioadă limitată, rareori mai mare de șapte zile, și va fi necesar un alt ordin al instanței pentru continuarea acesteia. Atunci când este acordată o măsură fără înștiințare, în mod normal, instanța stabilește o „dată de revenire” pentru o audiere suplimentară la care pârâtul poate participa și poate contesta continuarea ordinului. Formularul standard de ordonanță președințială de înghețare prevede că se aplică până la data de revenire sau până la pronunțarea unui ordin suplimentar.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Pârâtul sau orice parte terță afectată în mod direct de adoptarea unei măsuri provizorii poate cere în orice moment instanței să modifice sau să anuleze ordinul (deși o cerere referitoare la un ordin de percheziție care a fost deja executat ar trebui să aștepte în mod normal până la proces). Nu este necesar să se aștepte până la expirarea datei de revenire pentru a contesta un ordin pronunțat fără înștiințare. Pârâtul trebuie să trimită avocaților reclamantului un aviz prealabil privind cererea. De obicei, cererea trebuie să fie adresată instanței care a pronunțat ordinul și, adesea, va fi audiată de același judecător.

Printre temeiurile care pot sta la baza cererii pârâtului se numără: neîndeplinirea uneia dintre condițiile ordinului, o modificare semnificativă a circumstanțelor care elimină justificarea ordinului, efectul opresiv al ordinului, intervenția nerezonabilă în drepturile terților nevinovați și întârzierea reclamantului în inițierea acțiunii. Dacă ordonanța președințială a fost obținută fără înștiințarea pârâtului, temeiurile de anulare sau de modificare a ordinului includ, de asemenea, faptul că solicitantul nu a dezvăluit instanței fapte semnificative atunci când a obținut ordinul, precum și probe insuficiente care să justifice acordarea măsurilor provizorii fără o înștiințare.

Dacă instanța anulează ordinul, pârâtul are atunci dreptul de a invoca angajamentul încrucișat al solicitantului privind daunele-interese și poate solicita despăgubiri. Instanța va dispune o „cercetare judecătorească privind daunele-interese” pentru a stabili pierderile pârâtului, deși aceasta poate fi amânată până la proces sau ulterior.

Instanța are, de asemenea, competența de a anula sau a modifica ordinele de plată intermediară și de furnizare a cauțiunii pentru cheltuielile de judecată și de a dispune că sumele plătite în temeiul ordinului trebuie rambursate în întregime sau parțial.

Linkuri conexe

[Ministerul Justiției.](#)

■ Ultima actualizare: 30/09/2021

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.